

காயகசிகாமணி

பாலக்காடு

அனந்தராமபாகவதர்

அவர்களது

ஜீவிய சரித்திரச் சுருக்கம்

சிஷ்யன் பாலக்காடு ராமபாகவதர் எழுதியது

ஆசிரியர் குறிப்பு

காலஞ்சென்ற என் குருநாதர் அனந்தராம பாகவதர் அவர்களது ஞாபகத்தை நிலைநாட்ட, உருவான வழி தேட வேண்டுமென்று பல தடவைகளில் நான் சிந்தித்ததுண்டு. அவர்களது உருவப் படத்தை, உள்ளூர் ஸ்ரீ ராமத்தியான மடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். அவர்களது ஜீவிய சரித்திரத்தை எழுதி, இலவசமாக, சங்கீத அபிமானிகளுக்கு வழங்கவேண்டும். இவை எனக்கு வெகு நாளாக இருந்து வந்துள்ள எண்ணங்கள்.

எண்ணங்கள் நிறைவேற சமீபத்தில்தான் பிராப்தம் லயித்தது. பாகவதர் அவர்களுடன், பன்னிரண்டு வருட காலம் குருகுல வாசம் செய்தவன் என்ற முறையில், அவர்களைப்பற்றி எனக்கு தெரிந்த விஷயங்களில் சிலவற்றை, இச்சிறு நூலில் சேர்க்க முயற்சி செய்துள்ளேன். எனக்குத் தெரியாத பல சுவாரஸ்யமானத் தகவல்களைத் திரட்டித் தந்து என் முயற்சிக்கு மதனியார் (பாகவதர் அவர்களின் தர்மபத்தியார்) ஆசி கூறினார்கள். அவ்வம்மையாருக்கு என் நமஸ்காரங்கள் உரித்தாகுக.

இந்தச் சிறிய புத்தகத்தை பாகவதர் அவர்களது ஞாபகார்த்தமாக, நான் சமர்ப்பிக்கக்கூடிய சிறிய மாடையாக, அன்பர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டு

மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என் முயற்சி வெற்றி பெற பலவிதங்களிலும் பாடுபட்டு ஒத்துழைத்த நண்பர்களுக்கு, எனது மனமார்ந்த வந்தனத்தையும், நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாலக்காடு, }
14-1-42 }

ராம பாகவதர்.

சரித்திரச் சுருக்கம்

பாலக்காடு தாலூக்காவைச் சேர்ந்த, தொண்டி குளம் அக்கிரஹாரத்தில், கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் என்ற புராணிகருக்கு, இரண்டாவது புத்திரராக, பாகவதர் அவர்கள், பிரபவ வருஷம் (1866), ஐப்பசி மாதம், சித்திரை நக்ஷத்திரத்திலே பிறந்தார்கள். பாகவதர் அவர்களின் 13-வது வயதில் அவர்கள் தகப்பனர் உயிர் துறந்தார். இறைவனின் அனுக்கிரகத்தினால், பாகவதர் அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே, சங்கீத ஞானம் அமைந்திருந்தது. தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு, சங்கீத அப்பியாசம் செய்ய, வெளியூர் செல்வதென்பது பாகவதர் அவர்களுக்கு இயலாத காரியமாகயிருந்தது. அடுத்த அக்கிரகாரத்தில் (நூரணியில்) வசித்து வந்த, திருவனந்தபுரம் சமஸ்தான வித்வான் மகாதேவ பாகவதர் அவர்களிடம் சினைக்ஷ சொல்லிக்கொள்ள, தாயார் ஏற்பாடு செய்தனர். இந்த பிரசித்திபெற்ற வித்வானிடம், பாகவதர் அவர்கள் ஏழு வருடகாலம் பாடம் கேட்டார்கள். பருவமடைந்த காலத்தில், சாரீரக் கோளாறு, இயற்கையாக ஏற்பட்டது. அது நிரந்தரமாக ஆகிவிடாமல் இருக்க, பாகவதர் அவர்கள், 'அசுரசாதகம்' செய்தார்கள்.

மகாவையநாதய்யர் அவர்கள் பாட்டை அடிக் கடி கேட்கவேண்டும் என்ற அவா, பாகவதர் அவர்

களுக்கு ரொம்ப இருந்தது. இந்த ஏக உத்தேசத் துடன் திருவையாற்றில் சிலகாலம் வசிக்க விரும்பினார்கள். அந்த காலத்தில், மைசூர் திவானாக இருந்த சேஷாத்திரி ஐயர் அவர்கள், பாகவதர் அவர்களுக்குத் தாய்வழியில் சிறிய தகப்பனாராவர் அந்த செல்வந்தரின் உதவியுடன் திருவையாற்றில் பாகவதர் அவர்களுக்கு இரண்டு வருடகாலம் தங்க முடிந்தது. மகா வைத்யநாதய்யர் அவர்களின் சங்கீதத்தைக் கேட்க, சாதாரண சங்கீத மாணவன் ஒருவனுக்கு வசதிகள் அடிக்கடி கிடைக்கா என்பதை, பாகவதர் அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள். அடிக்கடி, மகா வித்வானின் சங்கீதத்தைக் கேட்க, யுத்தி ஒன்று அவர்களுக்கு புலப்பட்டது. பலமாக, விபூதி உத்திராட்சங்கள் அணிந்து சிவப்பழமாக, எப்பொழுதும் தோற்றமளித்தார்கள். தன்னை 'மலையாள மாந்தரீகன்' என்றும் சொல்லிக்கொண்டார்கள்! அவர்கள் அதிர்ஷ்டம், 'சூது' வெளியாகவில்லை! இந்த சம்பவத்திலிருந்து, பாகவதர் அவர்கள், சங்கீதம் பயில எவ்வளவு சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்பது வெளியாகிறது.

திருவையாற்றிலிருந்து, சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிய போது வயது இருபத்திரண்டு. அவ்வருஷம், பாகவதர் அவர்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. தர்மபத்தினியார் கோயம்புத்தூரைச் சேர்ந்தவர். கல்யாணத்திற்குப் பிறகு கோயம்புத்தூரில் இரண்டு வருட காலம் வசித்தார்

கள். கச்சேரிகள் நடக்க ஆரம்பித்தன. பிறகு சென்னைக்குச் சென்று பன்னிரண்டு வருஷங்கள் தங்கினார்கள்.

சென்னையில் இருந்தபோது, ஹரிகதா காலட்சேபம் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆசை அவர்களுக்குப் பிறந்தது. இந்த அபிலாட்சை நிறைவேற, வித்வான் லட்சுமணச்சாரியார் அவர்களின் நட்பை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். அந்த காலத்தில், ஆச்சாரியார் அவர்கள் ஹரிகதா காலட்சேபங்களை சங்கீதமின்றி, பெரும்பாலும் உபந்நியாசங்களாகச் செய்து வந்தார்கள். இவர்களுக்கு பழக்கமாயிருந்த நண்பர்கள் ஒரு விண்ணப்பம் செய்தனர். உபந்நியாசத்தில் சமர்த்தரான ஆச்சாரியார் அவர்கள் ஹரி கதையை உபந்நியசிக்க வேண்டியது. காலட்சேபத்தில் பாடவேண்டிய கட்டங்கள் வரும் போது, நல்ல வர்ணமெட்டுகள் கொடுக்கப்பட்ட, பொருத்தமான ஹரிகதா பாட்டுகளை பாகவதர் அவர்கள் பாடவேண்டியது. இந்த முறையில் பல ஹரிகதா காலட்சேபங்கள் நடந்தன. பாகவதர் அவர்கள் பின்பாட்டுக்காரரைப்போல் பின் நின்று கொண்டு பாடமாட்டார்கள். ஆச்சாரியார் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் நிற்குகொண்டுதான் பாடுவார்கள். சென்னை சங்கீதசபையில், இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து செய்த ஹரிகதா காலட்சேபத்திற்கு ரூ. 500 சம்பாவனை செய்யப்பட்டது. நாளடைவில் பாகவதர் அவர்கள் ஹரிகதைகளை உபந்நியசிக்க பழக்கம் செய்துகொண்டு தனியாகவே ஹரிகதா காலட்சேபம்

செய்து வந்தார்கள். ராமாயண ஸீரீஸ் கதாகாலட் சேபங்களைத் திறம்படச் செய்யக்கூடிய அளவு, தேர்ச்சி பெற்றார்கள். சங்கீதக் கச்சேரிகள் செய்வதைப்போல், கதாகாலட்சேபங்கள் செய்வதையும், தன் ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்டார்கள். பாகவதர் அவர்கள் ஒரு பெரிய ராமபக்தர். தன் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்த சுமார் 25 வருஷ காலம், வருடந்தோறும், தவறாது, தன் சொந்த செலவில், ஸ்ரீராமநவமி உற்சவம் 10 தினங்கள் சிறப்பாக நடத்திவந்தார்கள்.

சென்னையிலிருந்த காலத்தில், திருவாவடு துறைக்குச் சென்று, மடத்துத்தம்பிரான் அவர்கள் சந்நிதானத்தில், பாகவதர் அவர்கள் பாட சந்தர்ப்பம் நேரிட்டது. சிறந்த சங்கீத அபிமானியான வைத்யநாதத்தம்பிரான் அவர்கள், பாகவதர் அவர்களுக்கு விசேஷமான கௌரவங்கள் வழங்கினார்கள். இவர்கள் பழக்கம் நெருங்கிய நட்பாக மாறிற்று. பாகவதர் அவர்கள், தன் ஜாகையை கும்பகோணத்தில் வைத்துக்கொண்டால், தனக்கு அடிக்கடி சந்திக்க முடியும் என்று தம்பிரான் அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்க, பாகவதர் அவர்களும், கும்பகோணத்திற்கு வந்து 4 வருஷ காலம் அவ்வூரிலேயே வசித்தார்கள். வித்வான் உமையாள்புரம் ஸ்வாமிநாத ஐயர் அவர்களும், பாகவதர் அவர்களும் 2 வருட காலம் ஒரே இல்லத்தில், அண்ணன்தம்பிபோல் அந்நியோந்நியமாக குடி இருந்தார்கள். தன்

மாமனாரின் சஷ்டியப்தபூர்த்தி கொண்டாட்டத்தில் கலந்துகொள்ள, சொந்த ஊருக்கு கும்பகோணத்திலிருந்து ஒரு தடவை வந்திருந்தார்கள். அவ்வூர் பிரபல தனவானும் பாகவதர் அவர்களின் அத்யந்த சிநேகிதருமான ஸ்ரீ லட்சுமணய்யர், என்னை அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார். அதுமுதற்கொண்டு, பாகவதர் அவர்களின் பிரிவுவரையிலும், அவர்களுடன் குருகுலவாசம் செய்யும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது.

கும்பகோணத்திலிருந்து, ஒருசமயம் பாகவதர் அவர்கள் கச்சேரி செய்ய சென்னைக்குச் சென்றார்கள். தொண்ட மண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் கச்சேரி நடந்தது. திருக்கோடிக்காவல் கிருஷ்ணய்யர் பிடிஷும், அழகநம்பிள்ளை மிருதங்கமும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. அந்தக் கச்சேரியில் நிகழ்ந்த சம்பவம் ஒன்றை குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும். கச்சேரி முடிவுறும் சமயம் பிடில் கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள், தன் வாத்யத்தை மேடை மீது வைத்துவிட்டு, திடீரென்று பிரசங்கம் ஒன்று செய்ய ஆரம்பித்தார். அது உணர்ச்சி மிகுந்த பிரசங்கம். பாகவதர் அவர்களின் யோக்க்யதாம்சங்களை வாயார புகழவேண்டி செய்த பிரசங்கம் அது. இந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியைக் கண்டு பாகவதர் அவர்களின் உள்ளம் நெகிழ்ந்திருக்க வேண்டும். நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ள தானும் எழுந்து பேசினார்கள். சோழ மண்டல வித்வான்களுக்கிடையே பிடில் கிருஷ்ணய்யர் திலகம் போன்றவர். அப்பேர்ப்பட்ட வித்வான். தன்னை பாராட்ட முன்வந்ததை தன் வாழ்க்கையின்

விசேஷ பாக்யமாகத் தான் கருதுவதாகத் தெரி வித்துக்கொண்டார்கள். மிகப் பிரபல வித்வான் களான இவர்கள் இருவரும், ஒருவரை ஒருவர், பகிரங்கமாக வஞ்சனையின்றி சிலாகித்துப் பேசிய தைக் கண்ட எனக்கு ரோமம் சிலிர்த்துப் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

இதே காலத்தில், மைசூர் மகாராஜா கிருஷ்ண ராஜ உடையார் அவர்களின் முன்னிலையில், பாகவதர் அவர்கள் பாட அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் அப்பொழுது நவராத்திரி காலம். மகாராஜா அவர்கள், பாகவதர் அவர்களை, ஆஸ்தான வித்வானாக நியமித்தார்கள். ரூ. 65 சம்பளம், 'காயகசிகாமணி' என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. அந்த நாட்களில், ஆஸ்தான வித்வான்கள் ஸ்திரமாக தங்கள் ஜாகையை மைசூரிலேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நிபந்தனை இருந்தது. இந்த நிபந்தனை பாகவதர் அவர்களுக்கு சிரமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தது. மகாராஜா அவர்கள், பாகவதர் அவர்கள் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்த விதிக்கு விலக்கு செய்ய அனுமதி அளித்தார்கள்.

4 வருஷகால கும்பகோணவாசத்திற்குப் பிறகு, தன் மூத்த பெண்ணின் கல்யாணத்தையொட்டி, சொந்த ஊருக்கு வந்தார்கள். 3 வருஷ காலத்தை பாலக்காட்டிலேயே கழித்தார்கள். தன் குழந்தைகள் மாப்பிள்ளை முதலியவர்களின், மேற் படிப்புக்காக, மீண்டும் சென்னைக்குத் தன் ஜாகாவை

மாற்றிக்கொண்டு 3 வருஷ காலம் சென்னையில் இருந்தார்கள். தன் இரண்டாவது பெண்ணின் கல்யாணத்தை நடத்த கோவைக்கு வந்து அங்கு சுமார் 6 மாத காலம் வசித்தார்கள். பிளேக் நோய் அவ்வூரில் பரவவே, பாலக்காட்டிற்குத் திரும்பி அந்தியகாலத்தை சொந்த ஊரிலேயே கழித்தார்கள்.

இவர்களுக்கு பக்கவாத்யம் வாசித்த அந்த காலத்து வித்வான்கள்: பிடில் திருக்கோடிக்காவல் கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள், பிடில் கோவிந்தசாமி பிள்ளை அவர்கள், மிருதங்கம் மேலட்டுர் கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள், கஞ்சிரா மாமுண்டியா பிள்ளை அவர்கள், மிருதங்கம்—கஞ்சிரா தட்சிணாமூர்த்தி பிள்ளை அவர்கள், கடம் பழனி கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள் முதலியவர்கள் ஆவர்.

தன் அந்தியகாலத்தில், பாலக்காடு கல்பாத்தி அக்கிரகாரத்தில் வசித்து வந்தார்கள். 52-வது வயது; பிரமேகம் (DIABETES) நோய் காரணமாக சில தினங்கள் படுத்த படுக்கையாக இருக்க நேரிட்டது. அதுவே அவர்கள் மரணத்திற்குக் காரணமாக முடிந்தது. மனைவியையும், மூன்று புத்திரர்களையும், இரண்டு புத்திரிகளையும், ஏராளமான சங்கீதரஸிகர்களையும் பரிதவிக்கவிட்டு, மகான் பிரிந்து விட்டார்கள்.

பாகவதர் அவர்களின் ஆத்மா சாந்தியடைய வேணும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் சரித்திரத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

PALGHAT

T. K. ANANTARAMA BHAGAVATHAR

(1866—1919)

By Late L.S. VISWANATHA IYER, Advocate, Palghat

It was Carlyle who said that music is speech of Angels; but it is not often that great musicians look like Angels. At any rate, in South India, they had no pretensions to good looks; but Thondikulam Anantarama Bhagavathar who, half a century ago put Palghat on the music map of South India, had an almost angelic presence. One's boyhood recollection of this Gandharva of Kerala, was that of a stout, well-proportioned fair man with a perfect Barrymore profile, resembling that of king Pururuvas in Ravi Varma's picture,. An aquiline nose, wide-set soulful eyes, a broad intellectual forehead and a generous moustache, gave the Bhagavathar a Kingly mien. Thondikulam is a small hamlet in Palghat Town, where Krishna Sastrigal lived a quiet life of a pious Pandit and to him was born Anantaraman. Young Anantaraman, who was second of Sastrigal's four sons did not appear to have shown great early promise as a musician that he later rose to be. Genius ripens suddenly and often late as it did in his case.

Anantaraman's early musical training was of the usual variety, including as it did. Gurukula Vasam under Nurani Mahadeva Bhagavathar, who was a Palace Musician of Travancore. The beach of Trivandrum had offered the young musician opportunity of training his beautiful voice against the divine 'sruti' of the eternal pounding of waves (Samudrakkaraī Sadhakam).

The renowned musician who influenced our young Anantaraman was Veena Vidwan Manjappa Kalyanakrishna Bhagavathar, who himself had imbibed the line of the celebrity—Haripad Raghava Iyer. After a few desultory excursions in the musical world of Mysore, where the famous Sadasiva Rao then flourished, this enterprising Malabar Vocalist proceeded to Thiruvayyar, which was then, the "Mecca" of Carnatic Music. That young Anantaraman was as resourceful as he was artistically gifted, is proved by the fact that under the guise of a Malabar 'Mantravadi', he lived in Thiruvayyar for two years and managed to hear the Titans of Carnatic Music as often as he liked, learning all the time their musical technique and style.

When he was 27, Anantarama Bhagavathar migrated to Madras. As auxiliary vocalist to

Pandit Lakshmanachari, Anantarama Bhagavathar assimilated the Harikatha technique, which stood him in good stead later when he more frequently did Kalakshepams in a glorious way.

After attaining 30, his fame steadily grew. The Thiruvaduthurai Pandara Sannidhi of Kumbakonam, a cultured philanthropic religious establishment of great affluence, patronised the Bhagavathar for many years and loaded him with munificent gifts. This was between 1895 and 1900 and the Sannidhi conferred the title of "Gana Gandharva" on the Bhagavathar, along with the unique present of a six-row gold 'Yegnopaveetham'. The metropolis again beckoned to the Bhagavathar, who stayed there for some years and consolidated his musical fame. But he never forgot his domicile of origin and was ever willing to sing before his earlier patrons, the Maharajas of Travancore and Cochin and the discriminating musical audience of his own home town of Palghat. Both the Maharajahs of Travancore and Cochin held the Bhagavathar in great respect and admiration and gave him costly and significant presents from time to time. The intimacy which the Bhagavathar had with the Maharajah of Cochin

is illustrated by an interesting incident, which the Bhagavathar himself had recounted to some of his close friends. The Bhagavathar, once went to the Palace at short notice and sought admission without any formality but was denied access by a new official. Brushing his opposition aside, the Bhagavathar walked in and seated himself purposely in the Maharaja's Chair. The mortified official rushed to the Maharajah to report this affront. The Maharajah, suspected that it was the Bhagavathar who had checked the official, peeped through the door and asked "Tell me, my good man, frankly and without reserve, who is a better adornment to the chair, the gentleman who sits in it or myself". When the Maharajah whose modesty and sense of humour were greater than his looks, put this question, the official answered something to the effect that the present occupant filled the chair gracefully "In which case", rejoined the Maharajah, "let him do it every time he comes. He is Anantarama Bhagavathar, who is King in his own right of the realm of art".

The Maharajah of Mysore, to whom the then Raja of Kollengode (Raja Vasudeva Raja) had introduced the Bhagavathar, also became a

consistent patron and admirer of his great music and conferred title of "Gayaka Sikhamani" with a diamond 'thoda.' The writer can vouch for the fact that the Bhagavathar was getting a decent annuity (Varshachanam) from the Maharajah, besides his usual Royal fee for concerts during Dasara and other occasions.

Now, what was the secret of the fame of this musical wizard? "Naadham is Brahmam" the manifestation of which takes many forms Articulated human voice is the nearest approach to this great elemental force. Is it remarkable that man, the highest of God's creation, has been endowed with the capacity of producing sweet sounds, which wakes the soul, lifts it high and wings it with sublime desires and fits it to bespeak the Deity? The Bhagavathar had a voice, the timbre, tone, the resonance and mellowness of which has been unequalled by that of any other musician of the South. An easy capacity for it to traverse two and half octaves and booming baritone quality capable of producing the deepest 'gamakams' and most adroit 'brigas' characterised his golden voice. Being a great creative artiste, Bagavathar sought to produce new and telling effects by

improvisation, the essence of which was originality.

It is worth while to know what some of his contemporaries in the musical line thought about and how they looked at Bhagavathar's music. The late Vidwans Thirukkodikkaval Krishna Iyer and Govindaswami Pillai, both of whom were masters of Violin, deemed it a rare privilege and a great pleasure to partake in concerts when Bhagavathar sang. Mridangam Vidwans Azhakinambia Pillai and Mylattu Krishna Iyer, who were acclaimed as foremost in the line then, could not find a better opportunity to exhibit their talents than with Bhagavathar. Veena Dhanammal was great admirer of Bhagavathar and used to point out his chaste and delicate chiselling of raga renderings.

One of my pleasantest recollections is the Bhagavathar's rendering of "Rama Nee Samaanam Evaru" and "Chakkanee Rajamargamu" both in Kharaharapriya raga and "Enduku Peddala" in Sankarabharanam, in all of which he sang delightful variations (Sangathis). Equally entrancing was his recital of Kshetragna Padams, which he sang with subtle delicate

touches, bringing out the "Sahitya Bhava" as well as the "Sangeetha Rassa". His "Thaamara-saaksha" in Yedukulakambhoji, was a marvellous expression of Sringara Rasa. The Thodi Kirtan of Saint Tyararaja-'Endu Dagi Nado' has hardly been sung by anyone else with greater effect. His 'niraval' and swaram against its 'anupallavi' still rings in my ears.

Bhagavather was a devotee of Siva and Rama. He conducted Sri Rama Navami Utsavam every year. It is a pity that great geniuses have short lives and this musical giant of Kerala, after enchanting discriminating musical audiences of the entire south of India for over 25 years, was called to rest in July 1919 at the comparatively early age of 53. Let his memory remain ever green who, with his music "washed away from the souls of countless human beings the dust of everyday life."

COPIES CAN BE HAD FROM :

M. R. Venkatramanan
7, Sriram Colony, Alwarpet
Madras-600 018. Phone : 458550

Printed by : Printograph
59, Luz Avenue, Madras-600 004